

Jehan Barbur

—
Anı
Roman
—

ÖNCESİ

Özyaşamöyküsü

Jehan Barbur, 12 Nisan 1980'de Beyrut'ta doğdu. İskenderun'da büyüdü. 1998 yılında girdiği Bilkent Üniversitesi Amerikan Kültürü ve Edebiyatı bölümünden 2002 yılında mezun olup İstanbul'a yerleşti. Prodüktör, söz yazarı, besteci ve şarkıcı kimliğiyle 2009-2026 yılları arasında dokuz solo albüm ve onlarca tekli yayınladı.

Birçok dergiye, gazeteye köşe yazıları ve şiirler yazan Jehan Barbur 2013'te öykü ve şiirlerden oluşan *Çatıdaki Çimenler –Sen'e Yazılar–* adlı ilk kitabını, 2016'da yirmi isimle yaptığı röportaj derlemelerinden oluşan *Baba Öyküleri*, 2017'de *Sevmediğim Atlaslar*, 2019'da *Düğüüm Ağacı*, 2022'de *Garam* adlı şiir kitaplarını yayınladı. Ayrıca 2019'da *Uyumsuz Notlar* adlı bir Tomris Uyar incelemesi Doğan Kitap'tan yayınlandı.

2025 yılında, Antalya Altın Portakal Film Festivali dahil birçok film festivalinde finale kalan "Tanıştığımıza Memnun Oldum" adlı belgeselin eş yönetmenliğini, yapımcı ve senaristliğini üstlenmiştir. 2016 yılından beri Bodrum'da yaşayan sanatçı müzik ve edebiyat hayatına devam etmektedir.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Uyumsuza Notlar

ÖNCESİ

Yazan: Jehan Barbur

Editör: Şule Tüzül

Yayına hazırlayanlar: Senem Kale, Başak Kıran

Yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Nisan 2026 / ISBN 978-625-8593-20-4

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Kapak: Jehan Barbur 1984, fotoğrafı çeken annesi Müryel Makzume

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Öncesi

Jehan Barbur

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Bu yeryüzünden henüz ayrılan, evimizin direği Vesile'ye...

DOĞAN KİTAP
ÖRNEK TİP

DOĞAN KİTAP
ÖRNEK KİTAP

*Bu kitaba ve belki de hayatıma benden daha çok inanan
Şule Tüzül'e teşekkür ile*

*İnsan, hayatını yaşadığı gibi değil, hatırladığı gibi anlatıyor.
Sen sağ,
Ben selamet!*

*Hür doğmuş, sonrasında toplum ve aile zindanına konten-
janla girmiş mahpusların, eşeğini kaybedip onu yeniden bulma
hikâyesine hepiniz hoş geldiniz.*

*Merhaba koğuş!
Rahat!*

Dünyadan alacaklı olduğum hissi beni dik tutan, yaşamla aramda hevese dair bir bağ kuran nadir şeylerden biriydi... ve her an iyileşmeyi dilerken zannettiğim bir iyiyi oynamak...

Bugün...

Hâlâ bir yerinden yabancısıyım kendimin. Ne tuhaf. Olmuş olan her şeye ve olanlara verdiğim zihinsel ve bedensel tüm tepkilerime rağmen hâlâ yabancısıyım. Defalarca yalnızlıkla el sıkışmış olmasına rağmen insan bu tek başlılığından ürkebiliyor.

Tedirginim yalnızlıktan. Bir o kadar da bendendir yalnızlığım ve en iyi bildiğimdir. Hayatımı, tek başıma kaldığım zamanlarda kendime verebileceğim tutarsız tepkilere karşı korumakla geçirdikçe, gerçekte hakiki beni kaçırmış da olabilirim. Her haliyle ve her halimle ben! Kimdir tam olarak? Öğrendiği her şeyin dışında, çırcıplak ve dımdızlak kalan ben? Kimdir esasında? Birileri ile yan yana duramama, duyulamama, hoş görülemememe, unutulma ürkekliliği ile ben? Kaç kişidir?

En başında ve zamanında, layıkıyla dolamamış o boşluk artık uzvumdur sanki. Buradan seslenir, buradan bakarım hayata. Dolmayacak boşluğu, biraz sevgiyle, el yordamıyla avutmaya çalışırım. Kendimle tanışıklığım budur benim. Arsız açlığının başıma açabileceği dertleri tanırım. Alacaklısı olduğumu düşündüğüm hayatı çekiştirirken, edindiğim şeylerin çoğunu önce o boş-

luğa sonra geri kalanını kendime üleştiririm. Hakkaniyetten uzak bu mecburi paylaşımın sözde yorgunuyumdur. Dilime pelesenk adından sessizce söz ettiğim yorgunluğum da yaşanmışlıktan değil bu paylaşımızlıktandır aslında. Boşluğum beni yutar. O beni yuttukça, hayatta öfkesinde müsrif, sevgisinde cimri herkesle bitmek bilmeyen bir münakaşaya tutuşurum. Ağız dalaşımız bitmek bilmez. Sevgisinde müsrif olanların yanına ilişir, boşluğumu onlara emanet ederim. Ben de o boşluk kadar iki yüzlüyümdür artık çünkü doymasam da sakinlemeye gelirim. Tasmasından kendini kurtaran içimdeki vampiri ancak böylece sevebilirim. Sevdirebilirim. Kendi hayvanını evcilleştirmeyi beceremeyenlerdenim.

“Teslim oluyorum! Artık seninle devam edemeyeceğim, yer!” dedi.

Aslında birçok yanıyla da haklıydı. Ben de olsam ben ve boşluğumla devam edemezdim. Ama benim işittiğim kadarı ile, devam edemediği boşluğum değil, bendim.

Her fırsatta, açıp açıp ona yaralarımı gösterirdim; izlerini anlatır, olası her tetikte nereye saldırabileceğimi, neler yapabileceğimi, kendimde ne ile mücadele ettiğimi söyler, kendimi büsbütün ona emanet ederdim. Sevgimde müsrif olmanın dışında, kendimi apaçık etmeyi şeffaflıktan ve aidiyetten sayıyor, bu yaşıma kadar kendimle yaptığım yüz yüze konuşmalarım da uyandığım her şeyi onun ellerine de bırakıyordum. Aslen kendimi kapital bir dünya içinde savunmasız bırakmış oluyordum. Ama işte, bir anlamda kapitalist de değildim.

O güne kadar ziyadesiyle düşünmüştüm. Evet, zor olsa gerekti benimle birlikte olmak. Annem bile serzenir dururdu, “Çok zor birisin, sana katlanan birini bulduysan dur orada” diye. Benim katlanılmazım neydi? Kendime katlanılmazım, benimle konuşmayı bırakmayan o boşluktu, benden talep etmekten, doymayı

dilemekten vazgeçmeyen boşluğum... Başkası içinse zorluğum susmuyor olmamdı sanırım. Kendine yalan söylediğini düşündüğüm kimi görsem, dilde hitabet aramadan fütursuzca ve üslupsuzca bir avazda konuşurdum.

“Ben her gece, acaba bu sefer neyi konuşacak, neyi eleştirecek diye karşıma geçip oturan ve susmadan konuşan bir kadının yanında, söz dinlemek zorunda olan bir fino köpeği gibi durmaktan yoruldu.” Gayet haklı bir sebepti. Ben de işitilmekten bezmiştim. Eleştirmek neydi? Talep etmeye hakkı yok muydu insanın? Sadece razı gelenlerin hesapça mutlu sayıldığı bir toplumun azası mıydık biz? Ben böyle olmak istemiyordum. İstemedikçe de, beri tarafta beni avucuna almaya hazırlanan tekinsiz yalnızlığım el ediyordu bana. Bundan hiç hoşlanmıyordum. Bir yalanın şahidi olmak da işime gelmiyordu. Kendi karanlığımla savaşıırken, kendi karanlığına ve gerekçelerine teslim olmuş kimseyle var olamıyor, kendimi başkalarının yalanına ortak edilmiş hissediyordum. Taşdığım hayattan elimde kalan tek gerçek buydu. Ben büsbütün gerçek miydim? Değildim elbet. Birileri de benim göremediğim ikircikliğime uyandırabilirdi beni. Uykudan yorgundum.

“İçinde mücadele ettiğin her ne ise, nasıl bir çıkmazı çıkara kavuşturmaya çalışıyorsan, ne tür bir sensen o, biliyorum ki bunca zaman adından dahi söz etmedin bana ama ara ara gördüğümü de bildin. Ben senin karanlığını gördükçe beni karanlığından saydın. Zamansız bir yüzleşmenin mihmandarı gibi hissediyorum artık kendimi. Seni zorla, henüz istemediğin bir yere çekmeye çalışan ısrarcı ve senden değilmiş gibi gördüğün biriyim sanki. Bu hal ile var olmak istememeni anlarım, ben de olamıyorum...” diyebilirdim. Bunu dediğimde bir nebze de olsa boşluğum sustu.

Boşluğum, sonrasında benimle konuşmaya, aç kaldıkça benden sevgi talep etmeye devam edecekti. Yanlış sevilmiş herkes gibi ben de o sapsarı obruğun içine, aldığım nefesi geri veremi-

yormuş gibi, kurşuni bir uğultuyla düşecektim. Öğrenmiştim sonrasında olanları... Beğenmiyordum, hepsi bu.

Bugün...

Razı gelmenin uyumdan sayıldığı bir coğrafyada, geçmişin şimdiye getirdiği her hal ile, hali anlayarak yaşama çabam bir yanıyla zorluk ve muhaliflikten sayılsa da, aslen pek de önemi olmayan ömrü nezdimde anlamlı kılıyordu. Bu bir anlam arayışı değil sadece bir anlama haliydi. Anlamı arayan her kimse, hangi anlama eriştiğinde doğru cevabın sahibi olabilirdi ki?

İnsan...

Sezisini yitirdiğinden beri bir hayvan bile değildir artık.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

*Halbuki ben, doğduğumdan beri mutlu bir insandım.
Huzursuz ama mutlu bir insan...*

İnsan çocukluğuna ne zaman hoşça kal der?

Öncesi, çocukluğuna hiçbir zaman hoşça kal diyememiş ama daha çocukluğun ilk yıllarından itibaren, yetişkin olmanın ağırlığını yüklenmiş cesur ve kararlı bir kız çocuğunun büyüme hikâyesi. Bu romanda adı geçen kişiler ve yaşanan olayların tamamı gerçek hayattan alınmıştır. Anlatılanlar okura zaman zaman gerçeküstü gelse de hayatın kendisi kitaplarda yazanlardan çok daha yoğun, katlanması bazen daha zor ve gerçeküstüdür.

Bu romanın yazarı ve kahramanı olan Jehan Barbur, edebiyatın ve romanın sınırlarını zorlayarak, alışılmışın dışında bir eserle karşımıza çıkıyor.

Öncesi, okuruyla buluştuğu andan itibaren, çocukluğunu hiç bırakmadan büyüyen cesur ve kararlı tüm kız çocuklarının hikâyesidir.

*Birinin çocukluğunu bilmek, çocukluğumuzu birinin bilmesi...
Başka hiçbir şey bu kadar güven vermez insana.
“Çocukluğumsun sen benim” yazan minik notlar, kartlar,
aslında yazılanın fazlasını anlatır. “Öncesisin” der,
“şimdime sebep olan her şeyin içindensin.
Bilenim, bildirenimsin.”*

